

JOHN C. MERRILL*

Journalismia Machiavellin tapaan

■ Kynnikot ja realistit ovat joskus pitäneet Niccolo Machiavelliä (1469-1527) modernin amerikkalaisen journalismin isänä. *Ruhtinaassaan* ja *Valtiollisia mietelmiä* -teoksessaan hänellä onkin epäilemättä paljon sanottavaa amerikkalaisen lehdistön suurella menestyksellä käyttämistä menettelytavoista ja vallan keinoista. Walter Lippmann on sanonut, että Machiavelli on yksi historian parjatuimmista ihmisistä mutta että hänellä on ollut eniten seuraajia.

Varsinaisesti Machiavelli, tai "vanha Nick" kuten häntä — eikä suinkaan myötmielisyyden vuoksi — on kutsuttu, kirjoitti valtapoliitikasta, mutta hänen sanomaansa voidaan hyvin soveltaa moderniin journalismiin. Hänen *Ruhtinaansa* prototyyppi oli Cesare Borgia, Firenzen kansalainen kuten Machiavellikin; tämän poliittiset temput ja avoimen kynnisyyden hän tunsu omakohtaisesti.

Machiavelli oli hyvä reportteri, vaikkakaan hän ei työskennellyt missään sanomalehdessä. Hän oli valpas tarkkailija. Hän matkusteli paljon ja teki havaintoja 1500-luvun Euroopan — erityisesti Saksan ja Ranskan — poliittisista oloista. Hänen raporttinsa ovat säilyneet ja ne osoittavat politiikan ja poliittisten instituutioiden syvää ymmärtämystä. Hän oli ehdottomasti yksi ensimmäisistä "hallituksen vahtikoirista", kuten hänen kirjoituksensa uuden ajan kynnyksellä selvästi osoittavat.

Machiavelli — valpas vahtikoira

Machiavelli, kuten monet modernit journalistitkin, oli poliittinen filosofi ja historioitsija. Lisäksi hän harrasti etiikkaa. Hän kirjoitti myös eräitä merkittäviä runoelmia ja näytelmiä. Hän oli ensimmäinen poliittinen (lue: journalistinen) ajattelija, joka esitti, ettei politiikan moraali ollut sidoksissa tavanomaisiin eettisiin normeihin vaan erosi niistä. Hän myös esitti sen tärkeän käsityksen, että valta on politiikassa (lue: journalismissa) ratkaiseva tekijä.

Hän uskoi käytännöllisyyteen, menestykseen ja valtaan. Hän vaikutti monin tavoin sellaisten valistusfilosofien kuin John Locken ja Voltairen ajatteluun, jotka puolestaan vaikuttivat Thomas Jeffersoniin ja muihin amerikkalaisiin, joilla oli oleva huomattava vaikutus maan journalismiin. Hänellä oli myös vaikutusta sellaisiin valtiokeskeisen ja autoritaarisen ajattelutavan edustajiin kuin Rousseau, Hegel, Marx ja Hitler. Hän korosti vallan merkitystä mikä on sekä kaikkinaisten pysyvyyttä korostavien että kahleiden katkojien yhteinen nimittäjä. Miten Machiavelli vaikutti sellaiseen henkilöön kuin John Locke? No, hän painotti kilpailun tärkeyttä mutta piti vahvaa kilpailijaa heikkoa

parempana. Hän todella uskoi meritokratiaan. Hän uskoi ehdottomasti *vapauteen* — eliitin vapauteen (esimerkiksi lehdistön eliitin). Ja koska lehdistö oli vapaa, sillä oli myös valtaa. Amerikkalainen lehdistö on paljossa velkaa Machiavellille.

Vanha Nick ja Marx

Entä miten hän vaikutti Karl Marxin kaltaiseen henkilöön? Itse asiassa hän sanoi, että olivatpa niiden päämäärät miten alhaisia tai jaloja hyvänsä, valtaeliitit ovat oikeutettuja käyttämään mitä keinoja hyvänsä (myös moraalittomia) niiden saavuttamiseksi. Machiavelli sanoi, että johtajan on usein pakko käyttää moraalittomia keinoja päästäkseen moraaliseksi katsottuihin päämääriin. Tarkasteltaessa yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden perustavanlaatuisista ongelmaa on *Kommunistinen manifesti* itse asiassa esimerkki kannasta, jonka mukaan päämäärät oikeuttavat keinot. Marx väittää, että kaikille tähänastisille aikakausille on ollut yhteistä se, että yhteiskunnan yksi osa on riistänyt toista. Vasta kun tällainen riisto lakkautetaan, voi aito oikeudenmukaisuus syntyä. Ja kuunnelkaa tätä Marxin yhteenvetoa, joka on poimittu suoraan itsensä Machiavellin mielestä: *Vallankumous ja väkivalta, jotka pyyhkäisevät vanhan järjestyksen tieltään, ovat tämän päämäärän saavuttamiseksi oikeutettuja.*

Vanha Nick muistutti aikoinaan hyvin paljon ketä tahansa amerikkalaista kustantajaa tai toimittajaa. Hän oli päämäärätietoinen, hän uskoi hallituksen opastamiseen ja ohjaamiseen. Hän oli röyhkeä, hän asetti päiväjärjestyksen, hän oli pragmatisti; hän oli tietoinen harjaantuneisuudestaan lähes kaikilla aloilla. Hän uskoi olevansa tilintekovelvollisuuden ulko- ja yläpuolella; hänellä oli vastaus lähestulkoon kaikkiin kysymyksiin; hän uskoi tavoitteiden asettamiseen ja niiden pönteeseen toteuttamiseen millä keinoin hyvänsä. Hän oli epäilemättä maailman ensimmäinen machiavellisti.

Eettisen teorian termein hän oli deontologisen teleologian kannalla. Se tarkoittaa, että hänellä oli velvollisuuden ja seuraukset yhdistävä kantilainen maksimi: "Toimi siten, että maksimoit persoonallisen menestyksesi". Hän edellyttäisi nykyajan lehtimiehitä kuuliaisuutta tällaista periaatetta (deontologiaa) kohtaan. Samaan aikaan hän kehoittaisi heitä aikaansaamaan niitä seurauksia (teleologia), jotka hyödyttävät heitä eniten. Tämä ei taatusti ole altruistisen journalistin toimintatapa mutta ei kukaan ole vanhaa Nickiä altruistiksi väittänytkään.

Jos Machiavelli olisi puhumassa nykypäivän journalisteille, hän antaisi heille tämän yhden sanan eettisen imperatiivin: *menesty*. Saavuta päämääräsi, hän sanoisi, kaikin keinoin — tai *millä hyvänsä* keinolla. Hanki se juttu, jos nimittäin sen hankkiminen edistää tarkoitusperiäsi. Älä hanki sitä, mikäli se jollain tavoin vahingoittaa oikeita. Niinpä vanhan Nickin näkökulmasta journalistisia menettelytapoja tulee tarkastella tehokkaina tai tehoittomina mutta ei moraalisisina tai moraalittomina.

Machiavelliä ei kuitenkaan pidä ymmärtää väärin. Hän ei mitenkään ehdottomasti vastustanut eettisiä periaatteita. Hän sanoisi: Ole eettinen (noudata yhteisöllisiä normeja) ellei se vahingoita tarkoitusperiäsi mutta älä anna etiikan häiritä menestystäsi.

Vanha Nick saattaisi hyvinkin, modernissa kaupunkihuoneistossa, neuvoa nuorta reporteria kertomaan tarinan niin totuudenmukaisesti ja täydellisesti kuin suinkin. Antaa ihmisten tietää, useimmissa tapauksissa. Mutta eräissä tapauksissa saattaisi katta-

va raportointi vaarantaa toimittajan tai lehden toimituksellisen aseman tai muita seikkoja. Tällöin hän saattaisi kehottaa toimittajaa hiukan muuntelemaan juttua. Niinpä etiikka on vanhan Nickin kannalta hieno juttu, ellei siitä ole epäsuotuisia seurauksia julkaisijalle tai lehdelle.

Lehdistö on nykyajan Ruhtinas

Machiavelli uskoi informaation valvontaan. Hänen 'ruhtinaansa' ei tullut kertoa kansalle mitään sellaista, mikä saattaisi kalvaa sen luottamusta hallitukseen. Mikäli ihmiset ovat siveellisiä, he sopeuttavat uskomuksensa, arvostuksensa ja toimintansa Ruhtinaan uskomuksiin, arvostuksiin ja toimintaan. (Platonin, Rouseaun, Hegelin ja Marxin varjot!) Ja jos Ruhtinas on siveellinen, hän huolehtii siitä, etteivät heikosta säälin tunteesta tai altruismista kumpuavat epäkäytännölliset pohdinnat rupea murentamaan hänen auktoriteettiaan ja valtaansa. Ruhtinaan kaltaisen journalistin tulee samoin olla luja, vahva ja voimakas. Lehdistöhän on nykyajan Ruhtinas, jonka on määrä johtaa, asettaa standardit, luoda käypä näkymä maailmasta, pitää instituutiot rehellisinä ja olla 'neljäs valtiomahti' (tai suljetuissa yhteiskunnissa olla "hallituksen tärkein väline"). Ruhtinaan kaltainen lehdistö ei saa koskaan joutua puolustusasemiin, se ei saa koskaan myöntää erehtyneensä (paitsi kun se on tarkoituksenmukaista) eikä se saa koskaan pyydellä anteeksi tai vaikuttaa heikolta tai päättämättömältä.

Machiavellistinen lehdistö on toisin sanoen ylimielinen. Se saa ylimielisyytensä vallastaan. Valtansa se saa perustuslaista tai autoritaarisilta johtajilta tai puolueilta, jotka sallivat lehdistön jakaa vallan kanssaan, koska tarvitsevat sitä. Journalisti imee institutionin valtaa; lehdistön vallasta tulee journalistin valtaa. Institutionaalista ylimielisyydestä tulee journalistin julkeutta. Joukkotiedotusvälineiden toimitsijat saavat näin valtaa ja heistä tulee ylimielisiä. Heistä tulee machiavellistisiä journalisteja.

Machiavellismin merkit

Mitkä ovat yleisimmät machiavellistisen journalismin ilmentymät Yhdysvalloissa? Pan-kaamme merkillä vain eräitä:

- (1) Reportteri tekeytyy mielenterveyspotilaaksi kirjoittaakseen paljastuksen mielisairaalaan.
- (2) Päätoimittaja antaa ylenmääräistä palstatilaa ehdokkaalle, jonka toivoo tulevan valituksi.
- (3) Reportteri äänittää luvatta uutislähteen haastattelun tai hänen kanssaan käydyn keskustelun.
- (4) Reportteri sepittää informaatiota juttua varten tai lainaa uskottavasti lähdettä, jota ei ole.
- (5) Reportteri antaa enemmän painoa lähteelle, jonka kannat käyvät yksin hänen kantansa kanssa kuin toiselle, joka on eri mieltä hänen kanssaan — ellei jälkimmäinen lähde vaikuta pätkähullulta.
- (6) Päätoimittaja huolehtii siitä, että jutussa tulee julki raiskauksen uhrin nimi. Hän perustelee asiaa sanoen, että hän uskoo totuudenmukaiseen tai kattavaan raportoin-

tiin.

(7) Reportteri kertoo yhdelle haastateltavalle, että hänellä on tietoja toiseltakin lähteeltä, vaikka hänellä ei niitä olekaan; hän haluaa lähteensä vastaavan peloissaan siitä, mitä reportteri on mahtanut toiselta lähteeltä kuulla.

Esimerkkejä on runsaasti kaikissa medioissa. Machiavellin hengessä toimivalle journalistille kaikki päämäärään johtavat toimet ovat oikeutettuja. Machiavellin kanta on hyvin pragmaattinen, hyvin hyötylähtöinen ja se on sopusoinnussa kovapintaisen kilpailuhenkisen amerikkalaisen journalismin kanssa. Lisäksi se on sopusoinnussa Yhdysvaltain perustuslain (First Amendment) lehdistön vapautta koskevan lausekkeen kanssa. Kaiken kaikkiaan, lehdistön vastuuhan on suhteellinen käsite. Kuka voi kertoa toimittajalle, että hänen toimintansa on vastuutonta. Vanha Nick opettaa meille, että oman edun tavoittelu on vastuullista toimintaa. Miksi lehtimiehen pitäisi siis olla vastuuton ja tehdä jotain omaa parastaan vastaan. Sellainen olisi hölmöä, ei hyvää, journalistia.

Ei nynnyjä varten

Machiavellismilla on vahvaa vetovoimaa nykyisiin lehtimiehiin. Se vetoaa yksilökeskeisyyteen. Se vetoaa vallanhimoon. Se vetoaa pyrkimykseen menestyä. Se tarjoaa journalistille mahdollisuuden nautinnolliseen egotrippiin. Machiavellistinen journalismi ei ole ”nynnyjä” varten; se on pikemminkin niitä varten, joilla on näkemystä, jotka omistautuvat asialleen ja oman edun tavoittelulle, niitä varten, joilla on ylpeyttä, sosiaalista läpäisyvoimaa, johtajuutta ja henkilökohtaista rohkeutta.

Vanha Nick sanoi kuta kuinkin kaiken ’amerikkalaisesta tavasta’ harjoittaa journalismia. Monessa suhteessa hän oli todellakin maassa harjoitettavan journalismin isä. Hän loi kansallista traditiota leimaavan praktisen, kilpailuhenkisen ja menestyshakuisen voittaja-korjaa-potin -hengen. Loppujen lopuksihan amerikkalainen journalismi on Ruhtinas, jolla on legitimiä valtaa muihin instituutioihin ja joka herättää pelkoa jopa edustuksellisesti valittujen virkamiesten sydämissä.

Tätä Ruhtinasta ei aina ymmärretä — tai rakasteta — mutta se on kansakunnan tiennäyttävä, omatunto ja puhemies. Sitä suojaa kuninkaallisen erioikeuden kaikkein ensimmäinen säädös. Machiavellistinen journalismi on todellista journalismia. Ruhtinas ja hänen journalisminsa marssivat kohden sosiaalisen vastuuntunnon hallitsemaa tulevaisuutta — määritellen sen itse joka askeleella.

Machiavelli antoi 2. elokuuta 1514 lyhyen haastattelun journalismia koskevista näkökannoistaan. Haastatteluun sisältyy muutamia kiinnostavia näkemyksiä siitä, mitä voidaan kutsua ”machiavellistiseksi journalismiksi”. Vanha Nick oli kotonaan Firenzen esikaupungissa kun haastattelijä John Merrill (tunnettu myös Gian Merrillona) saapui sulkakynän ja lehtiön kera.

JM: Nick (toivon voivani puhutella teitä näin), sanoisitko muutaman sanan siitä, mikä on pätevyytesi neuvoa journalisteja.

NM: Totta kai voit kutsua minua Nickiksi. Olen todella valistunut ja eettinen ihminen, ystävällinen mies, joka tahtoo oikaista vääryydet ja luoda paremman yhteiskun-

nan Rooman tasavallan pohjalle. Mutta kysymykseesi. Olen journalisti koko sydämeläni: siksi olen määritelmän mukaan pätevä keskustelemaan mistä tahansa. Sitäpaitsi tiedän, että journalismi on valtaa. Journalistit tarvitsevat neuvoja minunkaltaiseltani pitääkseen yhteyttä valtaan. Liian monet journalistit ovat turhanaikaisella etiikkaa koskevalla huolella aivonsa sumentaneita pehmoja.

JM: Tunnetko monia journalisteja?

NM: Enpä todella. Kuten tiedät, tänä päivänä sellaisia henkilöitä on vähän mutta heidän prototyyppejään — poliitikkoja — on kaikkialla pyrkimässä muuttamaan maailmaa omien käsitystensä kaltaiseksi. Niin sanottuja journalisteja ilmaantuu ennen pitkää, mutta he eivät sanottavasti poikkea poliittisista skribenteistä ja retoorikoista, jotka informoivat ja taivuttelevat kansaa kadunkulmissa ja puistoissa.

JM: Kirjoitit teoksesi *Il Principe* (me nimitämme sitä "Ruhtinaaksi") viime vuonna. Onko sinulla sille kustantaja katsottuna ja kuinka se suhtautuu journalismiin?

NM: Ei vielä, mutta keskustelen joidenkin kustantajien kanssa täällä Firenzessä ja sitten on mahdollisuus alhaalla Roomassa. Se on hyvä kirja ja se tullaan julkaistamaan. Se, mikä tekee siitä niin hyvän, on, että se on sopusoinnussa ihmisluonnon kanssa. Maailma on täynnä ihmisiä, jotka haluavat menestyä, saavuttaa valtaa, johtaa toisia. Kirjani antaa heille oikean taktiikan päämäärän saavuttamiseksi. Sehän perustuu vanhan tuttavani Cesare Borgia todellisiin menettelytapoihin. Ellet tunne häntä, tulet tuntemaan. Hän oli menestyksekkäs — ei aina pidetty, mutta tehokas tavoitteidensa saavuttamiseksi. Mutta koska hän ei valitettavasti osaa kirjoittaa hyvin, minä välitän hänen käsityksensä firenzeläisveljilleni ja jälkimaailmalle. Niin, mikä olikaan kysymyksesi toinen osa?

JM: Kuinka *Ruhtinas* suhtautuu journalismiin?

NM: Ai niin. Siis, mikä on hyvä politiikolle, on hyvä kenelle tahansa vallanhaluisele henkilöille. Ja journalisti on perustehtävänsä vuoksi vallanhaluinen. Itse asiassa useimmat journalistit ovat turhautuneita poliitikkoja. Ellet voi olla heidän joukossaan, kirjoita heistä, vaikuta heihin, turhauta heitä, auta heitä. Katsos, on hauskaa olla voimana valtaistuimen takana. *Ruhtinas* antaa reseptin henkilökohtaiseen menestykseen. Journalisti tulee havaitsemaan sen hyvin hyödylliseksi.

JM: Mutta Nick, monet journalistit eivät ole samaa mieltä menestyksestä millä keinoin tahansa. He tahtovat olla eettisiä. Jos he menestyvät, hyvä; elleivät he menesty, hyvä niinkin. Etkö pidä tätä oikeana tapana harjoittaa journalismia?

NM: Kenties 10 000 vuoden kuluttua mutta ei nyt eikä pitkään aikaan. Ihmiset eivät yksinkertaisesti ole valmiita moraaliin. Pragmatiikka on pelin nimi. Menesty. Ja menestys ruokkii menestystä. Jos petosta tarvitaan journalismissa, sitä täytyy käyttää. On tehtävä, mikä on välttämätöntä. Taistele oveluutta vastaan oveluudella, älä hyvällä tahdolla ja rehellisyydellä. Ellet tee näin, tulet häviämään joka kerta.

JM: Mutta puhut autoritaarisuudesta. Se, mistä itse olen kiinnostunut on eräänlainen toimituksellinen itseohjaus, pyrkimys kohti sanomalehden demokratisointia. Sanotaan, että journalistien pitäisi asettaa yleinen hyvinvointi omien etujensa edelle. Eikö se ole hyvä ja vastuullinen idea?

NM: Ei, ei. Sinulla on se väärä idea, että demokratia on hyvästä. Se on paha kaikille — ainakin siinä todellisessa maailmassa, jossa me elämme. Ihmiset tahtovat

auktoriteettia. He haluavat tulla komennetuiksi. He tahtovat paeta vapautta; se on liian traumaattista useimmille. Sanomalehtiä (tai valtiota) tulisi johtaa absoluuttisen despoottin. Kansalaisvapautta saatetaan tietenkin loukata, mutta useimmat kansalaiset eivät halua sitä todella. Ajattelepa, miltä sanomalehtesi näyttäisivät, mikäli kaikilla journalisteilla olisi sanansa sanottavana sen ulkonäön ja linjan määrittämisessä. Kaaos. Täydellinen kaaos. Ei, demokratia ei kerta kaikkiaan hoida hommaa — ei valtiossa eikä sanomalehdessä. Kuten sanoin, kenties demokratian päivä koittaa, mutta siihen kuluu pitkä, pitkä aika.

JM: Mutta se toimi Kreikassa. Eikö toiminutkin?

NM: Ei oikeastaan. Kutsutko demokratiaksi sitä sukupuolierottelun ja orjuuden systeemiä, joka vallitsi Sokrateen aikana? Minä en. Ja muista, että Platon ja muut ajattelijat eivät olleet vakuuttuneita demokratiasta. Hyvä diktaattori, vahva ja älykäs, on aina parempi.

JM: Mutta eikö päätoimittaja tai kustantaja halua olla kollegojensa arvostama?

NM: Ei. Muista mitä olen kirjoittanut: Olla pelätty antaa enemmän turvallisuutta kuin olla rakastettu. Työntekijät pitävät vahvasta johtajasta. Arvostus on tärkeämpää kuin rakkaus ja arvostus tulee vallasta, ei tunteilevista eleistä.

JM: Mutta voisiko henkilö olla hyveellinen olemalla voimakas?

NM: Hyve on voimakas. Heikko ihminen ei milloinkaan voi olla hyveellinen. Heikkous tekee ihmisestä pelokkaan ja estää häntä ottamasta riskejä, käyttämästä sitä vapautta, joka hänellä on. Kun ihminen ottaa riskejä, hän saattaa tehdä virheitä — siinä mielessä, että päämäärät jäävät savuttamatta — mutta jopa nämä virheet, jos ne tunnustetaan, johtavat määrätietoisuuteen ja luonteen vahvistumiseen.

JM: Mainitset vapauden. Kuinka journalistilla voi olla vapautta sellaisessa systeemissä, jota ehdotat?

NM: Monet journalistit eivät tietenkään osaa. He ovat pohjimmitaan robotteja, toimihenkilöitä, orjia. Ja se on kaikki, mitä he haluavat olla. Mutta toiset, vahvempitahtoiset, voivat havitella vapautta ja sen mukana valtaa. Mutta tosiasiaissa vapaus on päätoimittajilla ja kustantajilla. Ja niinpä todellinen valta on heillä. Nuo kaksi kuuluvat yhteen. Jos haluan vapautta, etsin valtaa. Siinä sen salaisuus. Valitettavasti — tai onneksi — useimmat ihmiset eivät ymmärrä tätä periaatetta.

JM: Niin, Nick, aikani on lopussa. Minun täytyy laittautua matkalle Ateenan yliopistoon luentoa pitämään. Parhaat kiitokset kun uhrasit aikaasi keskusteluun kanssani. Vielä yksi kysymys: Eikö *Ruhtinas* todella olekin vain tyrannien käsikirja?

NM: Niin on. Osuit naulan kantaan. Tyrannit — ainakin tehokkaat — tarvitsevat hyviä käsikirjoja. Olen antanut heille yhden parhaista.

Katkelma lähiaikoina USA:ssa ilmestyvästä teoksesta The Princely Press: Machiavelli on American Journalism, lyhentäen suomentanut Kaarle Nordenstreng, väliotsikot toimituksen.

* John C. Merrill (s.1924) siirtyi eläkkeelle vuonna 1991 Louisiana State Universitystä, missä hän oli journalismikoulun johtajana vuosina 1980-83. Sitä ennen hän toimi professorina Missourin yliopistossa vuodesta 1964 lähtien. John C. Merrill on toiminut myös journalistina ja palveli toisen maailmansodan aikana Yhdysvaltain laivastossa. John C. Merrill on kirjoittanut ja toimittanut yli 20 kirjaa, joista useat kuuluvat journalismin tutkimuksen perusteoksiin sekä Yhdysvalloissa että muualla. Näistä mainittakoon muun muassa The Elite Press (1968), The Imperative of Freedom (1974) ja Global Journalism (1990).

Journalistin kymmenen käskyä Niccolo Machiavellin mukaan

1. Menestys olkoon sinun Jumalasi, älä pidä muita jumalia.

Sinun päämääräsi saavuttaminen on journalismin perimmäinen tarkoitus. Käytä Valtaa niiden saavuttamiseksi aina kun se on mahdollista, sillä heikkous on tehottoman ja hedelmättömän journalismin alkusoitto.

2. Aseta silti toki väärinä jumalia, jotta ihmiset uskoisivat, että he jakavat vallan sinun kanssasi.

Luo esimerkiksi Eettisiä säännöstöjä ja Lehdistöneuvostoja ja toistele mystisiä fraaseja kuten "oikeus tietää" ja "omistautuminen totuudelle".

3. Puolusta aina Totuuden — sinun Totuutesi — asiaa, joka versoo sinun Vallastasi ja Tarkoituksesi. Varmista aina ihmisten "oikeus tietää", mutta pidä huoli, että sinä päätät, mitä heillä on oikeus tietää. Sinä määrittät totuuden, joka ihmisille syötetään.

4. Älä koskaan peukaloi Totuutta, ellei peukalointi kasvata Auktoriteettiasi ja Valtaasi, edistä päämääräsi ja varmista yleistä vakautta ja yksimielisyyttä.

Totuuden jumala on väärä jumala, tarkoitettu vain houkuttelemaan herkkäuskoinen ihminen sellaiseen tiedon tunteeseen, joka on sinun tavoitteidesi kannalta sovelias. Kumarra alati tälle jumalalle julkisesti, mutta aina kieli poskessa.

5. Muista, että ihmisten mielessä Oikeus on Totuuden palvelijatar; julista siis alati molempien kunniaa.

Totuus on kylmä käsite, joka usein säikäyttää ihmiset. Oikeudenmukaisuus puolestaan on lämmin käsite, jota on käytettävä pehmentämään ankaraa Totuutta. Näin saadaan ihmiset uskomaan, että Lehdistö on aidosti hyveellinen. Uskottele ihmisille olevasi sekä totuudenmukainen että oikeudenmukainen, vaikka itse tiedätkin, että se on usein mahdotonta. Ihmisten ymmärrys Totuudesta on Oikeudenmukaisuudesta on perin vähäinen, joten älä suotta pelkää, että erehtyisit termien käytössä.

6. Pidä mielessä, että ihmiset palvovat Valtaa vielä enemmän kuin Totuutta ja Oikeudenmukaisuutta. Toimi sen mukaan.

Hanki valtaa, pidä siitä kiinni ja laajenna sitä. Älä koskaan luovu siitä hölmön epäitsekkyden vuoksi. Muista, että sinulla on ensimmäinen ja viimeinen sana julkisessa keskustelussa. Sinä luot maailman ihmisille ja määrää, mistä puhutaan. Huomaa kuitenkin, että ihmiset odottavat lopulta perin vähän sisältöä; pidä huoli, että täytät heidän odotuksensa.

7. Pidä mielessä, että journalismi on kerta kaikkiaan etiikan tuolla puolen ja että sinä et vastaa teoistasi kenellekään tai millekään, paitsi Markkinavoimille ja omatunnonlesi.

Luota aina itsekäähäseen omatuntoosi. Ja mitä Markkinoihin tulee, muista, että kilpailua vailla oleva lehdistö on kuin kaupungin ainoa peliluola, eivät ihmiset sitä hylkää.

8. Älä milloinkaan plagioi, paitsi jos voit peittää jäljet kunnolla.

Käytä vain sellaisia toisten luomuksia, jotka ovat avuksi omalle asiallesi. Vältä plagioidessa kaikkea huonosti kirjoitettua tai tehotonta materiaalia — äläkä missään nimessä varasta sellaista, joka voisi vahingoittaa asemaasi tai asiaasi.

9. Kunnioita lakia ja yleistä moraaliala, paitsi jos ne tulevat Tavoitteidesi tielle.

Yleensä lakien noudattaminen kannattaa; paljolti samaan tapaan kuin puolitoluudien kertominen. Ja pidä mielessä: Ihmisten Oikeus Tietää ja Totuus ovat kunniaipaikalla massojen mytologiassa. Käytä siis mitä tahansa keinoja ylistääksesi Totuutta, jota ei voi saavuttaa ja toteuttaaksesi Oikeuden Tietää, oikeuden, jota ei ole olemassa. Muista ainakin sanoa ihmisille, että sinä vannot uskollisuutta näille tavoitteille. Yleensä he uskovat sinua.

10. Älä koskaan myönnä moraalien tai lain rikkomusta.

Turvaudu aina perustuslain sananvapauspykälään ja perinteiseen journalistiseen vapauteen oikeuttaaksesi mitkä tahansa toimet, joita Tarkoituksesi vaativat. Muistuta myös kritikkojasi *laissez-faire* -ajattelun eduista, arvojen suhteellisuudesta ja yhteiskunnallisen moralisoinnin tyranniasta. Sen pitäisi tepsä.